

BATAKLIĞIN KAYGAN KUMLARI

2001 Yazı

“Koşun! Hadi, herkes dışarı çıksın! Yakalarsa yandık!”
“Koş Franco, koş!”
“Geliyor geliyor, kaçın!”
“Bu köpek de nereden çıktı?”
“Mario'nun köpeği! Amma da büyük!”
“Hadi! Hadi!”
“Tarlaya! Tarlaya!”
“Atla Franco! Atla, atlamazsan kumlar dibe çeker!”
“Yapabilir miyim bilmiyorum...”
“Fırla, yoksa bırakıp giderim!”
“Franco! Gabri! Ne bekliyorsunuz?”
“Geliyoruz... Hadi, atlasana!”
“Yaa bilmiyorum...”
“Adam geliyor! Anlamadın mı?”
“Korkuyorum...”

“Sen bilirsin. Yakalanmaya hiç niyetim yok benim!”

“Gabri!.. Gabri! Bekle Gabri! Tamam, atıyorum... Dur, şimdi... Athıyorum! Batıyorum! Dibe çekiyor, Gabri! Gabriiii!”

“Elimi tut, hadi.”

“Gabri!”

“Bırakmam, merak etme...”

HAVUZ

2009 Yazı

Bologna şehri yazın, sıcak ve nemli, ağzı kapaklı bir tas gibidir. Hiç hava alamazsınız. Gökyüzü renksizdir. Kapağı o kadar sıkı kapatılmıştır ki, nefes almanızı sağlayacak tek bir esinti bile içeri sızmaz. Neden bilmem; belki de bir tarafında bereketli Po Ovası, bir tarafında yüksek Apennin Dağları'yla çevrildiğinden ve Bologna'nın tam ortada, boğazı sıkılan umutsuz biri gibi durduğundandır. Zavallı şehir. Her neyse, tam olarak bilmiyorum, zaten umurumda da değil. Günler böyle sıcak olunca, ben de kurtuluşu suya girmekte buluyorum. Denize değil tabii, Bologna'da deniz yok. Havuza. Ya da Gabri'yle skutere atlayıp Cavaioni'ye kaçıyorum. Orası daha serin değil, ama tepelerde olduğundan in-sanda daha serinmiş duygusu uyandırıyor. Birisi, yaş gibi, sıcakla soğuşun da psikolojik bir sorun olduğunu söylemişti. Güneşin bunda bir etkisinin olmadığını düşünmek

yetermiş. Babam, felsefe kırıntılarıyla uğraşmanın toplu-
mumuzun en kötü yanlarından biri olduğunu, gereksiz ol-
duklarından böyle kötü alışkanlıklarla baş etmemiz ge-
rektiğini, beynimizin varlığının düşünebildiğimiz anlamı-
na gelmediğini söyler. Babam, Aristide Rosmini; yalnızca ak
ve kara düşünebilen adam.

Sabahın sekizinde, ter içinde, uyku apnesi olup da güç-
lülkle uyanabilen biri gibi, içimde kötü bir hisle uyanıyo-
rum. Gördüğüm rüya kötü müydü iyi miydi hatırlamıyo-
rum. Yalnızca ağzımın kupkuru ve acı olduğunu, kalbimin
olması gerektiğinden daha hızlı attığını biliyorum. Hava
durgun, ağır. O kadar durgun ve hareketsiz ki, adeta için-
deki atomları sayabilirim.

Doğrulup yatağın içinde oturuyor ve odamı, ilk defa
görüymüşçasına inceliyorum. İncelerken, odamı gerçek-
ten de ilk defa görüyor olsaydım –örneğin, kendi yatağında
yatmış bir evsiz olsaydım (gerçi o zaman yatak artık benim
yatağım olmazdı ya neyse)– tam olarak nerede bulundu-
ğumu bilmeden uyansaydım, odayı çok derli toplu buluca-
ğımı, odanın sahibini, yani kendimi, bu düzen için tebrik
edeceğimi, büyük bir içtenlikle elini sıkarak kutlayacağımı
düşünüyorum. Doğrusu düzen gerçekten de hoşuma gidi-
yor. Her şey yerli yerinde, her şey için sırf ona özel bir yer.
Anneler için, en azından belli bir bakış açısından, gurur
kaynağı olurdu sanırım, diye düşünüyorum.

Yataktan kalkıyorum, ayaklarım yere değişiyor; yer, serin-
lik, ayak tabanlarımda bir canlanma hissediyorum. Uyan-
dığım sıradaki altüst olmuşluk yerini doğal halime bırakı-

yor yavaş yavaş. Kalbimin güm güm atması yavaşlıyor, ağ-
zımın içi nemlenmeye başlıyor, gördüğüm o rüya, iyi ya da
kötü, artık geçmişe, rüyalar âlemine ait olmaya başlıyor.
Önümde gerçeklik uzanıyor.

Ayaktayım, donla, odanın orta yerinde. Pencereyi aralık
bıraktığımı hatırlıyorum; bir esinti vardı. Şimdi sonuna ka-
dar açık koca bir ağız gibi, nefesi sıcak kokuyor. Kararsız bir
adım atıp kapatıyorum. Havanın nasıl olduğunu hiç merak
etmiyorum, çünkü yaz, günlerin birbirinden hiçbir farkı yok.

Babam Aristide Rosmini hayalet gibi koridorda süzülür-
ken, “Pencereyi aç da biraz hava girsin!” diyor, daha doğru-
su emrediyor. “Ne havası?” diyelim geliyor.

Boynunda,ilmek geçirilmiş gibi duran bir kravat, göm-
leğinin manşetlerini ilikliyor. Üç düğmeli şık bir takımın ce-
ketini giyiyor benim babam. Buna rağmen terlemiyor. Na-
sıl olur? Belki de, diyorum kendi kendime, insan yetişkin
olunca, babam gibi işi, gücü, sorumlulukları olunca –Ba-
bam genel müdürdür– beden terlemeyi denetleyen bir sis-
tem geliştiriyor. Belki de bu hormonal bir durumdur, an-
nemin dediği gibi. Anneme kalsa, her şey hormonlara bağ-
lı. Yüzümdeki sivilceler de dahil olmak üzere –Sanırım,
hormonlarla ilgili tek gerçek şey de bu.

Karısının alınına üstünkörü bir öpücük kondurup arka-
sına bakmadan evden çıkarken, “Bugün işe yarar bir şeyler
yapmaya çalış!” diye beni aşağılıyor Aristide.

Liberazione Caddesi boyunca ilerlerken, havuza gidece-
ğim, diyorum kendi kendime, yetmiş tur yapacağım. Sonra
Gabri’yle buluşacağım. Belki spor salonuna, belki Monta-

gnola'ya, belki de Torri'deki bilardo salonuna gideriz ya da şehir merkezinde dolanıp müzik mağazasına uğrarız, Mascarella Kapısı'ndaki Natalino'ya gidip –iki avro olup da bize bir buçuğa gelen– naneli soda içmeye, sonra bize, hiçbir şey yapmamaya –ki hayatta en iyi yaptığımız şey budur. Ya da Zamboni Caddesi'ne, Gabri kadar olmasalar da hayli garip üniversite öğrencilerinin neler yaptığını bakmaya gideriz. Bunlar iyi, yararlı şeyler sınıflamasına girer mi, bilmiyorum. Babama göre, büyük bir olasılıkla girmez, ama bu yaz sıcağında Bologna'da başka ne yapılabilir ki? Okullar kapanalı kaç hafta oldu, daha evde tatilden söz eden çıkmadı. Ağustos ayında bizimkiler beni, daha iyi Fransızca öğreneyim diye, Fransa'da bir yaz okuluna postalyorlar. İgea Marina'da, tam sahilde bir yazlığımız var, ama pazar günleri dışında, hafta boyunca, iki nedenden ötürü kapalı ve rutubetlenmeye terk edilmiş durumda: Bir, Aristide Rosmini hemen hemen hiç izin almaz, zaten denizden de nefret eder ve iki, annem yine, “ne yapalım nereye gidelim” kararsızlıkları haftalarında. Benim, ON günler dediğim günlerin hemen arkasından gelen OFF günler konumunda.

Mutfağa giriyorum, annem, şimdiden sigarası elinde, orada. Kül tablasının içindeki izmarit ve küllere bakılacak olursa, uzun zamandır OFF konumunda. Boynunun arkasında bir düğmesi olsa, açılıp açılmayacağını görmek için hemen çevirirdim.

“Kahvaltı yapacak mısınız?” diye soruyor.

Ne yanıt verirsem vereyim –hatta, “Hayır, teşekkür ede-

rim, evi ateşe vermeyi düşünüyorum,” ya da “Birazdan komşuyu boğazlamaya gidiyorum,” desem bile– ruhsuz bir tonda, “İyi, ben içerideyim,” diyeceği yönünde güçlü bir hisse kapılıyorum.

Yemin ediyorum, bir gün dediğimi yapacağım. Evi ateşe vermek ya da komşuyu boğazlamak olmasa bile, saçma sapan bir şey söyleyeceğim. İddiaya girerim, farkına bile varmayacaktır.

“İçerisi” annem için televizyonun bulunduğu yerdir. Bu, salon ya da yatak odası olabilir. Mutfak da olabilirdi, ama şimdi burada ben oturduğuma göre, “içerisi” başka bir yeri ifade ediyor. Televizyon kavramının içine, küçük dünyaları olan kadınlar ve erkekler, sözler, reklamlar ve annemin ilginç bulduğu bir sürü şey girer. Annemin, o “içerideki” becerikli küçük aletin karşısında saatlerce oturabilme kapasitesi var. O küçük alet büyülüdür. En azından annem için öyle. Ne zaman “burada” olacak diye kendi kendime soruyorum. Alışverişe çıktığı, berbere gittiği, arkadaşı Wilma'yla kahve içmek için bulunduğu ya da benzeri herhangi bir şey yaptığı sürelerin, onun için, televizyondaki bir programla diğeri arasındaki kısa ve sıkıcı aralıklar olduğunu düşünüyorum.

Hava bir şey yiyemeyeceğim kadar sıcak. Bir bardak meyve suyu içiyorum. Sırasıyla mayomu-şortumu-tişörtümü-sandaletimi giyiyor, yatağın altından çantamı alıyor ve odadan çıkıyorum.

Kapıya geldiğimde evin sessizliğine doğru, “Çıkıyorum!” diye bağıriyorum.